

post scriptum

COLUMN PIET POST

Roel

Al geruime tijd ontmoeten wij elkaar in Jasmine Palace. Ik geef het toe, dat klinkt als de naam van een ordinair borddeel. Het is echter een vakkundig gedreven oriëntaals specialiteitenrestaurant waar een gourmand als Roel zich graag te buiten gaat. Onder de haaienvinnen en Pekingeed door bespreken wij dan de toestand in zijn scholen waarbij we en passant ook de politieke context in land en wereld de revue laten passeren en onze privé situatie doornemen. Het is vriendschap op zijn best, goed gekruid en vol van smaak. Deze keer zit hij al op mij te wachten, de handen gevouwen op zijn embonpoint, met een glimlach onder zijn snor die onvermijdelijk is. De hele ambiance glanst er van. Voor hem op tafel ligt een foto van een welgedane baby, zijn eerste kleinkind, weet ik. Hij knikt er naar als ik op hem afstap en na een handdruk aan tafel schuif. 'Dit is Lois', zegt hij eenvoudig en mij rest niets anders dan naar zijn verhaal te luisteren. Pas moeder geworden vrouwen zijn erg, de wereld heeft zich versmald tot een wieg, maar deze grootvader is nog verschrikkelijker. 'Ze vinden dat ze op mij lijkt,' zegt hij en als ik de gelaatstrekken van het nieuwe wereldburgertje vergelijk met zijn trekken moet ik dat toegeven. Alleen de snor ontbreekt, maar verder is het een meisjes-Roeltje. Na een half uur, de ober heeft na diverse mislukte pogingen eindelijk onze wensen kunnen

noteren ('En doet u er dan als tussengerechtje weer zo'n klein kluijfe van de Pekingeed bij?'), heeft mijn tafelgenoot als immer gevraagd) probeer ik voorzichtig het gespreksthema te wijzigen. Dat lukt wonderwel. De foto verdwijnt weer in zijn portefeuille als de tafel vol lekkernijen is gezet ('Brenge u straks nog zo'n schaalje Chinese bami? Dit is wel een heel klein bakje') en wij hebben het warempel over het onderwijs. We nemen Roels scholen door, de grotere en kleinere crises, en ik hoor als vanouds de liefde voor de kinderen op die scholen die hem drijft. En de liefde voor de mensen die er werken natuurlijk, hij is een warme werkgever die volgt wat er gebeurt, aandacht heeft maar ook geduld, een schaars element onder leidinggevendenden. We knippen en scheren de Haagse politiek nog even, het gedrocht van de onderwijstijd, het geklungel met de functiemix en de financiële onderbouwing daarvan ('Ik weet wel dat er al ketjap door zit maar mogen wij toch het flesje nog even?'). Buiten is het donker geworden maar binnen flonkeren op alle tafeltjes de waxinelichtjes.

En de ogen van de grootvader flonkeren ook, valt mij nu op, hij is anders, ik zie het gewoon. 'Ja het doet wat met je', zegt Roel als ik er naar vraag. Had ik niet moeten doen. Hij vertelt moeiteloos nogmaals het verhaal met nog weer nieuwe details. En het verandert ook de manier

waarop je tegen je werk aankijkt, meent hij om mij daar vervolgens voorbeelden van te geven die er grofweg op neerkomen dat je tegen elke school zo aan kunt kijken dat het ooit de school zou kunnen zijn van kleine Lois. Pas als wij onder de koffie de traditionele discussie hebben gevoerd over wie er mag betalen, stelt hij plotseling vast dat we het nog helemaal niet over mij gehad hebben. Schuld bewust formuleert hij met alle empathie die in hem is (en dat is veel) een paar warme vragen. Hij luistert aandachtig, het hoofd wat scheef en ik merk dat hij mijn hele bestaan nog op een rijtje heeft, daar is gelukkig niets aan veranderd. 'Tja kinderen,' zegt hij als ik wat over mijn zieke dochter heb verteld, 'hoe groter ze zijn, hoe groter de zorgen. Misschien is dat wel zo leuk aan zo'n kleinkind. Het is allemaal ...' En zo lopen we met Lois aan de hand Jasmine Palace uit, zoals elke keer vriendelijk uitgezwaaid door de bediening die blij is dat wij eindelijk gaan. We waren weer de laatste gasten. Dat komt door Roel. Hij zegt veel goede dingen maar paart de kwaliteit van zijn uitspraken aan een zekere wijdloopigheid. Ik zie hem in zijn auto stappen en meteen naar zijn telefoon grijpen. Om Malou te bellen natuurlijk, vragen hoe het met kleine Lois is. Ik haat kleinkinderen. Maar ik hou nog steeds van Roel.

Piet Post